

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. K. K.**, zastoupeného Mgr. Zbyňkem Čermákem, advokátem se sídlem Pardubická 298, Hradec Králové 4, proti žalovanému: **Ministr vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2009, č. 126/2009, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2010, č. j. 2 Ca 27/2009 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 2880 Kč na účet advokáta Mgr. Zbyňka Čermáka, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2009, č. 126/2009 a rovněž rozhodnutí ministra vnitra ve věcech kázeňských č. 49/2009 ze dne 12. 3. 2009.

Napadeným rozhodnutím žalovaného byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech kázeňských č. 49/2009 ze dne 27. 3. 2009 a rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle § 186 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále „služební zákon“) s odkazem na ust. § 10 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále „zákon o přestupcích“) uznán vinným ze spáchání jednání majícího znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f)

bod 8 a § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Současně byl žalobci podle § 51 odst. 1 písm. a) a e) služebního zákona ve spojení s § 22 odst. 8 zákona přestupcích uložen kázeňský trest písemné napomenutí a pokuta ve výši 3000 Kč splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Městský soud v Praze považoval ve věci za stěžejní posoudit otázku, zda na jednání, které má znaky přestupku, dopadá zákon o přestupcích a v jakém rozsahu. Soud upozornil, že nelze zaměňovat kázeňský přestupek a jednání, které má znaky přestupku. Ustanovení § 189 odst. 1 služebního zákona stanoví, že při projednání jednání, které má znaky přestupku, se postupuje podle zvláštního zákona (podle přestupkového zákona), jde–li o rozhodování, zda má jednání příslušníka všechny znaky potřebné k určení viny. V tomto případě se tak vztahuje na jednání, které má znaky přestupku, celý přestupkový zákon včetně § 20 odst. 1 zákona, tedy i zánik odpovědnosti za přestupek, kdy přestupek nelze projednat, uplynula–li od jeho spáchání doba jednoho roku. V takovém případě je nutné řízení zastavit dle § 76 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona. Jelikož řízení před správním orgánem I. stupně a stejně tak před správním orgánem, který rozhodoval v konečném stupni, byť by se jednalo o stejného funkcionáře (ministr vnitra), je jednotné, musí být rozhodnuto o jednání, které má znaky přestupku, ve lhůtě stanovené přestupkovým zákonem, neboť jinak odpovědnost za toto jednání zaniká. Nelze tedy odkazovat na § 186 odst. 9 služebního zákona, jak činí žalovaný, neboť toto ustanovení upravuje trest za kázeňský přestupek, nikoliv za jednání, které má znaky přestupku. Určující je tak doba vydání rozhodnutí orgánu, který ve věci rozhodoval v posledním stupni, v daném případě rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22. 7. 2009, č. 126/2009, kterým rozhodoval o rozkladu žalobce proti rozhodnutí ze dne 12. 3. 2009, č. 49/2009. Jelikož jednání majícího znaky přestupku se žalobce dopustil 7. 4. 2008 a k vydání konečného rozhodnutí ve věci došlo po více než jednom roce, bylo nutné z tohoto důvodu (zánik odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona) nadepsaná rozhodnutí zrušit.

Navíc pokud § 189 odst. 1. služebního zákona odkazuje na přestupkový zákon, správní orgány rovněž porušily § 74 uvedeného zákona, tím, že ve věci nebylo nařízeno jednání, při kterém by byl žalobce vyslechnut a zároveň mohl klást otázky svědkům vypovídajícím proti němu a stejně tak i navrhovat výslech svědků vypovídajících v jeho prospěch. Příčina nehody je zásadním skutkovým zjištěním pro stanovení zavinění při rozhodnutí o spáchání přestupku, odborné otázky měl posoudit znalec z oboru silniční dopravy. I tato procesní pochybení žalovaného by postačovala soudu k tomu, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Poukázal na aplikovanou právní úpravu a dovodil, že služební zákon sice v § 50 definuje kázeňský přestupek, ale v § 189 služebního zákona není samostatně definováno jednání, které má znaky přestupku, na které by se měl vztahovat celý přestupkový zákon. Nic takového ze služebního ani z přestupkového zákona nevyplývá. Služební zákon tedy rozlišuje, jak tvrdí soud, kázeňský přestupek a přestupek, ale toto rozlišení nic nemění na tom, že řízení o jednání, které má znaky přestupku, je vedeno po odevzdání věci k řízení ve věcech služebního poměru podle procesních ustanovení tohoto zákona, vyjma delegace některých procesních institutů přestupkového zákona do zákona o řízení ve věcech služebního poměru. Z úpravy § 20 přestupkového zákona výslovně nevyplývá, co zákon míní slovem

projednat, zda to znamená věc projednat a rozhodnout, a pokud rozhodnout, zda v uvedené lhůtě musí takové rozhodnutí nabýt právní moci. Na tom nic nemění skutečnost, že stabilní judikatura i komentáře přestupkového zákona se přiklání k názoru, že do jednoho roku musí rozhodnutí o přestupku též nabýt právní moci. Podle § 186 odst. 9 věty druhé služebního zákona kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku. Jestliže je tady věc odevzdána podle přestupkového zákona do řízení podle služebního zákona, který upravuje řízení o jednání, jenž má znaky přestupku, pak lze stěží souhlasit s tvrzením soudu, že je třeba postupovat podle § 20 přestupkového zákona a není možné odkazovat na § 186 odst. 9 služebního zákona. Chybná je pak i argumentace soudu, že § 186 odst. 9 služebního zákona sice pamatuje na prekluzi pří kázeňském trestu za kázeňský přestupek, nikoli však za jednání, které má znaky přestupku. Stěžovatel odkázal rovněž na právní stanovisko Jana Bárty (Bárta J.: Lhůty pro rozhodnutí ve správním řízení a v přestupkovém řízení, Správní právo, 1997, str. 3 a násl.), jenž je totožné s předestřenou argumentací.

Další pochybení spatřoval stěžovatel v tom, že soud bezdůvodně neakceptoval právní úpravu ve služebním zákoně a dovolává se pouze na § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Na něj však § 189 odst. 1 služebního zákona vůbec neodkazuje, služební zákon sám v § 186 a § 189 řízení o jednání, které má znaky přestupku, upravuje. Z obsahu správního spisu žádná soudem vytýkaná flagrantní porušení procesních pravidel (nenařízení ústního jednání a nevyslechnutí žalobce a svědků) nevyplývají.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na ust. § 189 odst. 1 služebního zákona, dle něhož je povinností příslušného služebního funkcionáře rozhodnout, zda jednání příslušníka má všechny znaky potřebné k určení viny. Za tohoto předpokladu musí služební funkcionář aplikovat všechna ustanovení přestupkového zákona, včetně ust. § 20 přestupkového zákona, jenž upravuje zánik odpovědnosti za přestupek. Zákon o přestupcích v § 58 odst. 3 stanoví povinnost orgánu policie, pro případ zjištěného jednání majícího znaky přestupku, odevzdat věc příslušnému orgánu k projednání věci podle služebního zákona, nikoli tedy, jak se stěžovatel nesprávně domnívá, ke kázeňskému řízení podle služebního zákona ve vztahu k běhu lhůt podle § 186 odst. 9 služebního zákona. Stěžovatel si nesprávně vysvětluje právní pojmy řízení o kázeňském přestupku a řízení, které má znaky přestupku a z toho pramení jeho chybný názor na výrok a odůvodnění Městského soudu v Praze.

Kasační stížnost je podle § 102 a s. ř. s. přípustná, jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že dne 15. 4. 2008 bylo postoupeno podle § 58 odst. 3 písm. a) přestupkového zákona Policií České republiky Vyšší policejní škole Ministerstva vnitra v Pardubicích řízení ve věci přestupku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 7. 4. 2008 jako řidič osobního automobilu při vyjíždění z vedlejší komunikace i přes značku „Stůj, dej přednost v jízdě“ nedal přednost osobnímu automobilu řízenému B. S., který aby zabránil střetu s vozidlem žalobce, strhl řízení vlevo,

narazil čelně do protijedoucího nákladního vozidla řízeného M. B. Informace o výsledku vyšetřování dopravní nehody byly sděleny pojišťovně a ta sdělila vlastníku vozidla D. P. (v době nehody řízeného B. S.), že pojistnou událost odkládá, neboť nebylo prokázáno zavinění dopravní nehody žalobcem. D. P. požádala Ministra vnitra dne 27. 1. 2009 o zahájení přezkumného řízení a vzhledem k tomu, že neexistovalo žádné rozhodnutí, jenž by bylo možno přezkoumat, rozhodl se ministr vnitra zahájit řízení o jednání, které má znaky přestupku podle § 178 služebního zákona. Ministr vnitra pak vydal rozhodnutí věcech kázeňských č. 49/2009, které bylo k rozkladu žalobce napadeným rozhodnutím potvrzeno.

Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že kázeňská pravomoc služebního funkcionáře je upravena v § 49 a násl. služebního zákona. Citované ustanovení opravňuje služebního funkcionáře v rozsahu jeho pravomoci udělovat kázeňské odměny a ukládat kázeňské tresty. Kázeňské tresty jsou mj. ukládány též za jednání, které má znaky přestupku a je stanoveno, že pokutu, propadnutí věci nebo zákaz činnosti lze udělit pouze za jednání, které má znaky přestupku. Zákon tak rozlišuje i v oblasti ukládání trestů mezi jednáním, které má znaky přestupku a tzv. kázeňským přestupkem, jímž se rozumí zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení. Výše uvedené tresty je možno v případě jednání, které má znaky přestupku, uložit společně, popřípadě společně s kázeňskými tresty uvedenými v odstavci 1 písm. a) a c) § 51 služebního zákona (písemné napomenutí, snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců, odnětí služební medaile).

Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci, kdy bylo žalobci uloženo písemné napomenutí a pokuta za spáchání jednání majícího znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

Rozhodování o jednání, které má znaky přestupku, je pak upraveno v § 186 a násl. služebního zákona. Ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích stanoví, že „podle zvláštních právních předpisů se projedná jednání, které má znaky přestupku, jehož se dopustily osoby podléhající vojenské kázeňské pravomoci, příslušníci bezpečnostních sborů“. Ustanovení § 58 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích ukládá orgánu policie věc odevzdat příslušnému orgánu, jde-li o jednání mající znaky přestupku, které se projednává podle zvláštních předpisů (zvláštním předpisem je v daném případě právě služební zákon). Podle § 189 odst. 1 tohoto zákona se při projednávání jednání, které má znaky přestupku, postupuje podle zvláštního předpisu (zákona o přestupcích) mj. jde-li o rozhodování, zda jednání policisty má všechny znaky přestupku potřebné k určení viny [písm. a)] a zastavení řízení [písm. g)].

Nejvyšší správní soud v daném případě souhlasí se závěrem uvedeným v rozsudku Městského soudu v Praze, tj. že pod citované písm. a), které odkazuje na použití zákona o přestupcích, pokud jde o rozhodování toho, zda jednání policisty má všechny znaky přestupku potřebné k určení viny, je třeba zahrnout i použití § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, které znemožňuje přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Nelze-li totiž přestupek po uplynutí stanovené lhůty projednat, není možné rozhodovat o tom, zda má jednání policisty všechny znaky přestupku potřebné k určení viny. Jedná se o zánik odpovědnosti za přestupek, který znamená zánik důsledků, jež by byly u

potenciálního pachatele se spácháním přestupku spojeny. Po uplynutí jednoroční lhůty pak již není možné zkoumat, zda přestupek spáchal údajný pachatel či nikoli; § 20 odst. 1 zákona o přestupcích má tak podstatný vliv na rozhodování o určení viny policisty a je tak třeba ho ve smyslu § 189 odst. 1 písm. a) zákona č. 186/1992 Sb. na řízení o jednání, které má znaky přestupku, aplikovat.

Uvedený závěr platí tím spíše, odkazuje-li § 189 odst. 1 písm. g) služebního zákona na použití zákona o přestupcích v případě zastavení řízení, tedy mj. i na použití jeho § 76 odst. 1 písm. f), který ukládá řízení zastavit v případě, že zanikla odpovědnost za přestupek. Na místě tedy bylo zastavit řízení o jednání, které má znaky přestupku podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, pokud uplynula lhůta podle § 20 odst. 1 tohoto zákona, jak správně dovodil Městský soud v Praze.

Ze znění služebního zákona je tak zřejmá snaha nedůvodně neznevýhodnit policisty, kteří jsou podezřelí ze spáchání přestupku, oproti těm obviněným, jejichž přestupek byl projednáván podle zákona o přestupcích. Jedná se např. o § 189 odst. 2 služebního zákona, který stanoví, že za jednání, které má znaky přestupku ublížení na cti, ublížení na zdraví z nedbalosti, úmyslného narušení občanského soužití nebo proti majetku spáchané mezi osobami blízkými, lze uložit kázeňský trest jen tehdy, jestliže podnět k zahájení řízení podala postižená osoba nebo její zákonný zástupce anebo opatrovník; jde-li o jednání, které má znaky přestupku ublížení na cti, lze uložit kázeňský trest až po neúspěšném pokusu o smír osoby ublížené na cti a příslušníka. O způsobu vyřízení tohoto jednání vyrozumí služební funkcionář osobu, která podala podnět, nebo § 189 odst. 3 služebního zákona, dle něhož pokud služební funkcionář příslušníkovi ukládá kázeňský trest snížení základního platu za jednání, které má znaky přestupku, nesmí překročit jeho úhrnná výše horní hranici pokuty, která je za toto jednání stanovena zvláštním právním předpisem (přestupkovým zákonem). V případě pochybnosti o tom, zda určité ustanovení zákona o přestupcích na řízení podle služebního zákona aplikovat či nikoli, je tak třeba zvažovat také to, zda jeho nepoužití nedůvodně neznevýhodní policistu podezřelého z přestupku. V daném případě i toto hledisko hovoří pro aplikaci § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

Na aplikaci § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nemůže mít žádný vliv ani § 186 odst. 9 služebního zákona, podle něhož za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit kázeňský trest nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy došlo jeho spáchání; do běhu této lhůty se nezapočítává doba, po kterou se pro týž skutek vedlo trestní řízení. Předmětné ustanovení výslovně zapovídá po uplynutí jednoroční lhůty ukládání trestu za jednání, které má znaky přestupku; nehovoří však nic o tom, že by ustanovení o zániku odpovědnosti po uplynutí shodné lhůty nemělo být aplikováno. Lze podotknout, že okamžikem uložení trestu je nutno chápat teprve skutečný, materiální zásah do právní sféry porušitele práva. Ten samozřejmě nastává až nabytím právní moci příslušného rozhodnutí, protože do té doby může být změněno či zrušeno v přezkumném řízení. Teprve materiální právní mocí je dotčena právní sféra delikventova, neboť tímto okamžikem vznikne povinnost rozhodnutí se podrobit. Lhůta jednoho roku je přitom v souladu i s nejdelšími zákonnými lhůtami pro rozhodnutí ve správním řízení a umožňuje i s přiměřenou rezervou řízení provést a dokončit u správních orgánů obou stupňů. Jiný výklad by vedl k tomu, že tato jednoroční lhůta by mohla být libovolně, především indolencí úřadu nebo i účelově, prodlužována na újmu účastníka řízení.

Jádrem kasační stížnosti stěžovatele je ovšem otázka prekluze práva projednat jednání, které má znaky přestupku. Ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích stanoví, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Ve stížní námitce týkající se interpretace ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona stěžovatel stál na pozici, že z tohoto ustanovení vyplývá, že rozhodnutí ve věci přestupku musí být vydáno v této lhůtě, nevyplývá však z něho, že v uvedené lhůtě musí též rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Tento právní názor však nemá ekvivalent v judikatuře Nejvyššího správní soudu. Naopak podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba citované ustanovení, které stanoví, že „přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok" interpretovat tak, že ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o uložení sankce za jeho spáchání nabýt právní moci. V tomto směru lze odkázat na rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že: „*Ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Správní orgán musí k prekluzi přihlížet v úřední povinnosti, a není proto třeba, aby ji pachatel namítal. Procesním důsledkem zániku odpovědnosti ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím. Podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla.*" Rovněž v rozsudcích ze dne 25. 1. 2007, č. j. 6 As 56/2004 – 68, a ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 – 75, č. j. 7 As 41/2010 – 66 ze dne 19. 8. 2010). Nejvyšší správní soud posuzoval, zda byl přestupek pravomocně projednán v zákonné lhůtě jednoho roku, tzn., zda rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci před uplynutím prekluzívní lhůty. Podle citované judikatury tedy nestačí, aby bylo pouze rozhodnuto o uložení sankce za spáchaný přestupek, ale je třeba, aby rozhodnutí nabylo právní moci. Proto tuto stížní námitku vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou.

Městský soud v Praze tak posoudil správně i námitku prekluze, neboť k jednání, které správní orgán kvalifikoval jako jednání mající znaky přestupku spáchaného účastníkem řízení došlo dne 7. 4. 2008, a proto prekluzívní lhůta podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích uplynula dne 8. 4. 2009, přičemž účastníkovi řízení bylo napadené rozhodnutí orgánu rozhodujícího o rozkladu doručeno až dne 4. 8. 2009.

Za takové situace nebylo možno postupovat jinak, než § 186 odst. 9 služebního zákona aplikovat v souladu s § 20 odst. 1 zákona o přestupcích a řízení zastavit podle § 189 odst. 1 písm. g) služebního zákona a § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích.

Tento důvod, na němž zrušení obou správních rozhodnutí stojí, kasační stížností úspěšně vyvrácen nebyl, a proto rozhodnutí Městského soudu v Praze již z tohoto důvodu obstojí. I za situace, kdyby snad existovaly další procesní důvody pro zrušení rozhodnutí vydaných ve správním řízení, které soud v napadeném rozsudku pojmenoval, nemělo by to na zákonnost nyní přezkoumávaných rozhodnutí žádný vliv, neboť by se jednalo jen o další důvody, pro které měla být původní rozhodnutí ve správním řízení odklizena.

Nosné rozhodovací důvody Městský soud v Praze správně vystavěl na zjištění, že žalovaný rozhodoval již za stavu, kdy bylo na místě zrušit rozhodnutí ministra vnitra ve věcech kázeňských č. 49/2009 ze dne 27. 3. 2009 a zastavit řízení o jednání, které má znaky přestupku, a to podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, neboť uplynula lhůta podle § 20 odst. 1 téhož zákona.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že jakkoli právní závěry, ke kterým dospěl Městský soud v Praze, byly v určitých ohledech nepřesné, ve výsledku rozhodl tento soud správně, tj. v souladu se zákonem, zrušil–li rozhodnutí ministra vnitra ve věcech kázeňských č. 49/2009 ze dne 12. 3. 2009 a rozhodnutí ze dne 27. 7. 2009, č. 126/2009.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a Nejvyšší správní soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož účastník, měl-li ve věci úspěch, má proti druhému účastníkovi právo na náhradu všech nákladů řízení, pokud je vynaložil důvodně. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil vůči stěžovateli. Nejvyšší správní soud úspěšnému žalobci přiznal odměnu v souladu s § 9 odst. 3 a § 11 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za jeden úkon právní služby à 2100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti), dále byla přiznána náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinná z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty činí 480 Kč. Zástupci žalobce se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč. Tuto částku je povinen stěžovatel zaplatit žalobci na účet advokáta Mgr. Zbyňka Dvořáka do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu